

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **M. Y.,** zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Sladkovského 601, Pardubice, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2012, č. j. 7 A 329/2011 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 12. 2011, č. j. CPR-11370/ČJ-2011-9CPR-V237, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 25. 10. 2011, č. j. KRPE-29745-61/ČJ-2011-170022-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, byla určena v délce 3 let s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven na okamžik, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování žalobce z území České republiky,

a to do 20 dnů od ukončení zajištění, pokud nebude postupováno podle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pro případ, že by byl žalobce z důvodu podle § 2 zákona o pobytu cizinců vyňat z působnosti tohoto zákona, bylo stanoveno, že doba k vycestování z území České republiky počíná běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo též rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že žalobce pobýval na území České republiky v období od 4. 8. 2003 do 29. 8. 2011 bez víza nebo bez platného povolení k pobytu. Po skončení platnosti víza dne 3. 8. 2003 žalobce neopustil území České republiky a až do svého zatčení dne 29. 8. 2011 zde pobýval neoprávněně. Na území České republiky podle jeho sdělení žije sestra a otec. Přibližně v roce 2008 se žalobce seznámil se slečnou K., společně se přestěhovali do Hradce Králové, kde žil i otec žalobce. Dne X, v době, kdy žalobce již se slečnou K. nežil, se podle sdělení žalobce narodil jeho syn D., v jehož rodném listu však žalobce není zapsán z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území České republiky. Nezletilého D. žalobce vídal pouze sporadicky, naposledy v roce 2010 na Vánoce a asi od jednoho roku života nezletilého na něj ani nepřispívá. Od Vánoc roku 2009 již slečna K. žije s jiným mužem. Žalovaná dále z příslušné evidence zjistila, že slečna K. má celkem dvě děti, a to nezl. D. M., nar. X (do 8. 7. 2009 měl příjmení K.), a nezl. A. M., nar. X, přičemž matrikovým otcem obou těchto dětí je M. M., nar. X.

K námitce žalobce, že doba 3 let, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie, je nepřiměřeně dlouhá, žalovaná uvedla, že s ohledem na předchozí 8 let trvající nelegální pobyt žalobce na území České republiky považuje stanovení této doby v délce 3 let za plně odpovídající závažnosti prokázaného protiprávního jednání. Žalobce neměl na území České republiky uzavřeno zdravotní pojištění, pobýval zde bez cestovního dokladu a vykonával pracovní činnosti bez příslušného povolení k zaměstnání nebo k živnostenské činnosti.

Pokud jde o námitku týkající se nedostatečného vypořádání se s otázkou překážky vycestování, žalovaná odkázala na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, vydané v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců. K tomuto závaznému stanovisku se žalobce nevyjádřil, takže žalovaná dospěla k závěru, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Ohledně námitky žalobce, že má v České republice nezletilého syna D., nar. X, jemuž posílal peníze, vozil mu dárky a navštěvoval rodinu bývalé přítelkyně, žalovaná uvedla, že slečna K. má sice syna D., jehož příjmení bylo dne 8. 7. 2009 úředně změněno z „K." na „M.", jeho datum narození je však X, což je dříve, než se žalobce podle vlastního sdělení se slečnou K. seznámil. Důvod, proč žalobce přispíval na nezletilého, není žalované znám, avšak jako otec dítěte je uveden M. M., nar. X, tento muž je tedy podle platných právních předpisů otcem dítěte minimálně do doby případného pravomocného rozhodnutí o popření otcovství. Žalovaná se ztotožnila i s tvrzením správního orgánu prvního stupně, jenž konstatoval, že žalobce má na území Ukrajiny babičku, tetu, strýce a mladšího bratra, kteří by mu mohli usnadnit integraci po návratu do vlasti. Otec žalobce má v České republice postavení cizince s dlouhodobým pobytem, nic tedy nebrání jejich kontaktům na Ukrajině. Pokud jde o sestru cizince, i její pobyt na území České republiky

je pravděpodobně neoprávněný, neboť ji žalovaná nedohledala v žádné evidenci. Žalovaná dále uvedla, že správní vyhoštění vždy větší nebo menší mírou zasáhne do soukromého nebo rodinného života vyhošťované osoby, nejde však o změnu trvalého charakteru, která by znemožňovala budoucí návrat žalobce do České republiky, ať již za účelem návštěvy nezletilého D., nebo z jiného důvodu. Žalovaná tedy neshledala, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo rozhodnutím nepřiměřeným. Ze všech uvedených důvodů žalovaná odvolání žalobce zamítla a napadené prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 3. 2012, č. j. 7 A 329/2011 - 35, zamítl žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalované. Soud uvedl, že z rozhodnutí žalované je patrné, na základě čeho dovodila závěr, podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalovaná vycházela z toho, že na území České republiky se nachází pouze otec žalobce, s nímž se žalobce může kontaktovat i mimo území České republiky. Tvrzené otcovství žalobce k nezl. D. je do případného rozhodnutí o popření otcovství vyloučeno zapsaným stavem, kdy jako otec nezletilého je veden M. M., kromě toho je otcovství žalobce popřeno tvrzením žalobce o době seznámení s matkou dítěte. Soud takové odůvodnění rozhodnutí žalované označil za dostatečně určité, obsahující všechny úvahy, jimiž se žalovaná při rozhodování řídila.

Soud se ztotožnil se žalovanou, že pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je rozhodující tzv. evidenční údaj o osobním stavu. Pokud žalobce není zapsán jako otec nezletilého dítěte, je správní orgán bez ohledu na skutečný biologický stav údajem o osobním stavu v evidenci obyvatel v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vázán. Žalobcem uváděné údaje na časové ose jsou navíc v rozporu se skutečností. Sice uvedl správně den a měsíc narození žalobce (X), neuvedl však správně rok, neboť žalobce tvrdil rok X jako rok narození nezl. D., oproti skutečnému roku X. V roce X, a to dne X, se pak slečně K. narodil druhý syn, nezl. A. M. Případná domněnka o zjevném omylu žalobce o datu narození nezl. D. je vyloučena tvrzením žalobce, jenž uvedl, že nezletilého viděl naposledy na Vánoce 2010, kdy měl být nezl. D. jeden rok. Tomu odpovídá i tvrzení žalobce ze dne 30. 8. 2011, že se s družkou rozešel před dvěma lety, a ta následně porodila. Údaj o bydlení v Pardubicích, tedy již nikoliv s družkou, od roku 2009 rovněž podporuje žalobcem uváděný údaj o rozhodném roce 2009, který je však v rozporu se skutečným okamžikem narození nezl. D. Nejen že je tedy určující evidenční stav, ale navíc byl tvrzený biologický stav vyvrácen samotným tvrzením žalobce ve správním řízení, neboť nezl. D. se narodil v roce X a tvrzení žalobce o jeho otcovství je tedy nevěrohodné.

Soud dále uvedl, že jelikož žalobce není zapsán jako otec nezl. dítěte, nelze k existenci nezl. D. přihlédnout při posuzování přiměřenosti zásahu podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. I kdyby byl žalobce otcem dítěte, s dítětem se před svým zajištěním policií nestýkal již dva roky a jeden rok neplatil výživné, z čehož je patrné, že vztah otce a syna zde nebyl naplněn ani fakticky. Pro již existující odloučení od tvrzeného syna tak správní vyhoštění nezaloží změnu poměrů, proto i v případě otcovství či jiného vztahu žalobce k nezl. D. by nebyla dána nepřiměřenost zásahu ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jestliže vztahy mezi žalobcem a tvrzeným synem byly již dříve

výrazně narušeny. Ani pobyt otce žalobce, občana Ukrajiny, na území České republiky, není skutečností, jež by mohla vyloučit správní vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce může osobní kontakt s otcem realizovat v zemi původu, kde žije část jeho rodiny. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uplatnil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele byla nesprávně posouzena otázka nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele a došlo k porušení zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Konkrétně se jedná o tvrzení o neexistenci zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, jenž není v příslušné evidenci zapsán jako otec nezletilého D., občana České republiky. Nezletilý D. žije se svou matkou a v případě správního vyhoštění stěžovatele bude jejich vzájemný kontakt fakticky vyloučen. Podle stěžovatele Městský soud v Praze nesprávně interpretoval § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť v dané situaci vůbec nerozhodoval o předběžné otázce. Stěžovatel totiž nepolemizoval s tím, zda je či není zapsaný jako otec nezletilého v příslušné evidenci; matrikový a biologický otec se nemusejí shodovat. Ve vztahu k § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jde pak pouze o to, zda nenastane uložením správního vyhoštění nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, přičemž rozhodující je možné škodlivé narušení vztahu mezi stěžovatelem a jeho potomkem. Přitom není rozhodné, zda se jedná o otce matrikového nebo biologického.

Stěžovatel shledal výklad správních orgánů i soudu absurdním rovněž s ohledem na to, že pokud by byla situace opačná, tj. osoba ohrožená správním vyhoštěním by byla zapsána v evidenci jako otec, přičemž by bylo zjevné, že to neodpovídá skutečnému biologickému stavu, nýbrž že zapsání jména otce proběhlo účelově, správní orgán by stěží dospěl k závěru, že správní vyhoštění nelze uložit, neboť podle evidence obyvatel existuje příbuzenský vztah mezi otcem a synem, což je pro posouzení zásahu do rodinného života rozhodné. Stěžovatel poukázal i na případy fingovaných manželství, jež také nepředstavují překážku pro správní vyhoštění, a to i přes existenci rozhodného evidenčního údaje.

Stěžovatel se dále neztotožnil s tvrzením soudu o nesplnění náležitostí žaloby ve vztahu k tvrzení o porušení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Jelikož § 119a zákona o pobytu cizinců nelze vykládat jinak než v návaznosti na § 119, namítal stěžovatel v řízení před Městským soudem v Praze, že neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života, tedy jednáním v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, došlo i k porušení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Není tedy pravdou, že žalobce toto porušení nijak nespecifikoval.

Stěžovatel dále spatřuje porušení § 50 odst. 3 správního řádu v tom, že se správní orgány spokojily s údaji obsaženými v jim dostupné evidenci, tyto údaje vzaly za rozhodné a žádným jiným způsobem se nepokusily konfrontovat stěžovatelovu výpověď se skutečností. Pokud tedy správní orgány shledaly stěžovatelovu výpověď za nevěrohodnou pouze kvůli údajům v databázi, postupovaly podle stěžovatele formalisticky a nepřiměřeně vzhledem k tomu, že hrozí citelný zásah do chráněných zájmů stěžovatele, porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny

základních práv a svobod, ale i čl. 8 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. V předmětné věci sice Česká republika poskytuje stěžovateli určité možnosti, jak prokázat otcovství k dítěti, u něhož figuruje momentálně jako otec jiný muž. Ve správním řízení stěžovatel vysvětlil, z jakého důvodu není sám zapsán jako otec dítěte. V případě nuceného vycestování se pak bude stěží schopen efektivně domáhat svých práv, jež přímo úměrně souvisejí s právy jeho syna, bude-li mu po několik příštích let zamezeno se přímo účastnit procesů nezbytných k dosažení nápravy současného stavu. Právo dítěte na vlastní totožnost správní orgány rovněž zcela pomíjejí.

Stěžovatel dále poukázal na § 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte s tím, že český právní řád má mechanismy, jež mají sloužit k zajištění práva, aby dítě nebylo odděleno od svých rodičů; mezi to spadá i překážka v možnosti uložit správní vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tedy případ řešily bez návaznosti na zaručená práva syna stěžovatele, která byla vyloučena výše naznačenou nesprávnou interpretací. Bude-li stěžovatel nucen podrobit se správnímu vyhoštění, aniž by správní orgány vzaly v potaz jeho rodinnou situaci, bude jeho vztah s vlastním synem nenávratně poškozen. Navíc matka dítěte stěžovateli aktuálně odpírá kontakt se synem.

Stěžovateli dále není jasné, z jakého důvodu správní orgány v případě pochybností nevyslechly matku jeho syna, ač tento postup byl namístě vzhledem ke chráněným zájmům, k jejichž ohrožení může dojít. Není přitom v moci stěžovatele, aby svou bývalou přítelkyni donutil k podání vysvětlení, tím spíše v situaci, kdy pobýval v zařízení pro zajištění cizinců. Nelze tedy po něm spravedlivě požadovat, aby sám nesl veškeré důkazní břemeno ohledně důvodů, které se týkají jeho vztahu k synovi. Skutkový stav, který byl správními orgány vzat za prokázaný, tedy podle stěžovatele nebyl relevantně zjištěn a vyžaduje zásadní doplnění. O pochybách svědčí i vyjádření žalovaného, že *„správním orgánům není znám důvod, proč cizinec na nezletilého D. přispíval a proč ho navštěvoval“*. Je nepřípustné, aby za takové situace vzaly správní orgány skutkový stav za prokázaný.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2012, č. j. 7 A 329/2011 - 35, i rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2011, č. j. CPR-11370/ČJ-2011-9CPR-V237, byly zrušeny a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V souzené věci bylo stěžovateli v souladu s § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, neboť pobýval na území České republiky bez víza, resp. bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgány přitom neshledaly, že by důsledkem správního vyhoštění mohl být nepřiměřený zásah do soukromého nebo

rodinného života stěžovatele. Přitom tato skutečnost by byla překážkou vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Stěžejní kasační námitkou je tvrzené biologické otcovství stěžovatele k nezl. D. M., nar. X, které měly správní orgány posoudit jako překážku jeho správního vyhoštění, a to z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel ve správním řízení i v řízení před soudem tvrdil, že navzdory tomu, že není zapsán jako otec nezl. D. v příslušné evidenci, je jeho otcem biologickým a proto by jeho vyhoštění z České republiky znamenalo vážný zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť by mu tím byl fakticky znemožněn kontakt se synem. Podle stěžovatelova tvrzení nedošlo v době narození nezl. D. k uznání otcovství pouze z důvodu, že stěžovatel pobýval na území České republiky nelegálně a obával se vejít do kontaktu se zdejšími státními orgány.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání rozsudku Městského soudu v Praze, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i na základě obsahu správního spisu dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly při vydání svého rozhodnutí v souladu se zákonem.

V souzené věci stěžovatel tvrdí své otcovství k nezl. D. M., nar. X. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 30. 8. 2011, tedy krátce po svém zadržení, stěžovatel uvedl, že se v Brně v roce 2008 seznámil s E. K., bydlel s její rodinou, posléze byla E. K. těhotná a stěžovatel byl otcem jejího dítěte. V době tvrzeného narození syna D. dne X již společnou domácnost nesdíleli, slečna K. bydlela v Brně a stěžovatel v Hradci Králové. Nezletilého D. viděl, když mu byl jeden měsíc, poté v šesti měsících a následně když mu byl jeden rok na Vánoce 2010. Od té doby jej neviděl, kontakt na slečnu K. nemá, ale domnívá se, že tato bydlí stále u rodičů v Brně, údajně s nějakým mužem. S nezl. D. stěžovatel nemá kontakt od konce roku 2010.

V průběhu správního řízení však správní orgány zjistily, že E. K. je matkou dvou synů. Syn D. se narodil X, syn A. se narodil X. Obě děti v současné době nesou příjmení M. a jako jejich otec je zapsán M. M., nar. X. Stěžovatel tedy není zapsán v evidenci jako otec nezl. D. Navíc byly odhaleny závažné rozpory ve výpovědi stěžovatele o době seznámení se s matkou nezl. D., o datu narození dítěte apod., kdy stěžovatel tvrdil, že se s matkou dítěte poznali v roce 2008, ačkoliv nezl. D. se narodil již dne X. Tyto rozpory tedy významným způsobem znevěrohodňují stěžovatelova tvrzení.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze i správních orgánů, podle nichž s ohledem na to, že žalobce není veden v matrice jako otec nezl. D. M., dříve D. K., nemohl být ve vztahu stěžovatele k tomuto dítěti shledán zásah do soukromého a rodinného života, a to s ohledem na znění § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle tohoto ustanovení *„jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, jíž nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.“* O otázce osobního stavu si tedy správní orgány nemohly udělat samy úsudek, musely vycházet z údajů v příslušných evidencích, a pokud je jako

matrikový otec nezl. D. M. veden jiný muž, nemohly správní orgány na základě pouhého tvrzení či subjektivního přesvědčení stěžovatele tuto skutečnost zpochybnit.

Navíc, jak již bylo výše uvedeno, byl shledán rozpor mezi stěžovatelovými tvrzeními a objektivními skutečnostmi (např. datum narození nezl. D., který se narodil o dva roky dříve, než tvrdil stěžovatel). Nejvyšší správní soud opětovně zdůrazňuje, že správní orgány si nemohly samy učinit úsudek o otcovství stěžovatele k nezletilému D. Do matriky byl zapsán jako otec nezl. D. jiný muž, M. M., přičemž nedošlo k pravomocnému popření otcovství tohoto muže k nezl. D. Takové řízení navíc ani nebylo vyvoláno, jakkoliv by bylo důvodem pro přerušení řízení o správním vyhoštění do doby, než by byla postavena najisto otázka otcovství k nezl. D. Za této situace tedy nebylo možné zohlednit subjektivní přesvědčení stěžovatele o tom, že se cítí být otcem nezl. D., neboť v situaci, kdy stěžovatel nebyl a není veden jako otec nezl. D. v příslušné evidenci, je takové tvrzení bezpředmětné.

Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že při posuzování toho, zda by správní vyhoštění stěžovatele mohlo způsobit zásah do jeho soukromého a rodinného života, je rozhodné, zda stěžovatel je či není veden jako otec nezl. D. v příslušné evidenci. Pokud tomu tak nebylo a stěžovatel ani nečinil žádné opatření k prokázání svého otcovství, ač mu český právní řád takové možnosti dává, postupovaly správní orgány správně, jestliže dovodily, že není dán zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Správní orgány byly, jak již bylo uvedeno, při rozhodování vázány ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu tím, že jako otec nezl. D. je v evidenci zapsán M. M.

Ze shora uvedených důvodů nebylo možné v postupu správních orgánů či Městského soudu v Praze spatřit ani porušení stěžovatelem namítaných ustanovení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ani čl. 8 odst. 1, resp. čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

Poukaz žalobce na problematiku fingovaných manželství, příp. fingovaně zapsaného otcovství není případný, neboť správní vyhoštění cizince, který je v matrice zapsán jako otec dítěte, ačkoliv jím ve skutečnosti není, lze taktéž realizovat. K tomuto opatření by však mohlo být přistoupeno až po skončení řízení o popření otcovství, v němž by byl vydán pravomocný rozsudek soudu o tom, že dotyčný cizinec není otcem dítěte.

Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry Městského soudu v Praze doplňuje, že ve správním řízení nebyla porušena zásada materiální pravdy, neboť bylo nad vší pochybnost zjištěno, že žalobce nebyl ke dni rozhodování správních orgánů matrikovým otcem nezl. D., takže zde nemohla být dána překážka vycestování ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

K možnostem mechanismů v českém právním řádu, bránících oddělení dítěte od svých rodičů, je zapotřebí uvést, že v případě stěžovatele nebylo prokázáno, a stěžovatel se ani nesnažil to prokázat, že by byl otcem nezl. D. Ostatně ani jeho výpovědi v průběhu správního řízení nesvědčily o tom, že by se stěžovatel s matkou nezl. D. znal již v době rozhodné před narozením dítěte. To však nemělo pro posouzení věci zásadní relevanci,

neboť stěžejní je fakt, že stěžovatel není a nikdy nebyl zapsán jako otec nezl. D. a že ani nebyl podán návrh na určení jeho otcovství soudem.

Nejvyšší správní soud dále nedospěl k závěru, že bylo nutné ve správním řízení provést výslech matky nezl. D. slečny K., neboť správním orgánům tuto otázku nepříslušelo posuzovat, když si s ohledem na znění § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu nemohly učinit úsudek o osobním stavu a když ani neprobíhalo občanskoprávní řízení o určení otcovství.

Pokud jde o tvrzení stěžovatele o tom, že soud nesprávně posoudil náležitosti žaloby ve vztahu k porušení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že ze soudního spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 7 A 329/2011 je zřejmé, že v doplnění původně blanketní žaloby stěžovatel brojil toliko proti zásahu do svého soukromého a rodinného života, tedy namítal rozpor rozhodnutí správních orgánů s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel tedy v doplnění žaloby namítl existenci překážky bránící jeho správnímu vyhoštění, nikoliv nesplnění základních zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány postupovaly správně při aplikaci hmotného a procesního práva a nepochybily, pokud rozhodly o správním vyhoštění stěžovatele. Rovněž posouzení toho, zda vyhoštění stěžovatele nemůže zasáhnout do jeho soukromého a rodinného života, je zákonu odpovídající a bylo učiněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Městský soud v Praze tedy rozhodl v souladu se zákonem, když žalobu proti rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně
v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu